

1. 1. 1. 1.

Розділ 1

— 3 роки тому —

Казали, що роки навчання у старшій школі будуть найпрекраснішими в житті. Проте мені важко в це повірити. Минуло лише десять днів у «Лашер Хай», а на серці вже страшенно важко.

У попередньому навчальному закладі в мене було багато друзів, але тут ще гірше... Я один. Буквально один. Тут усі учні один одного знають, навіть ті, які тільки-но перейшли до старшої школи. «Лашер Хай» об'єднує середню та старшу школи, тож коли вони переходять із однієї до іншої, суттєвих змін не відбувається. От тільки я тут новенький.

Не те щоб однокласники були поганими. Думаю, проблема не в них, а в мені. І завжди була в мені... Таке враження, ніби я нікуди не вписуюся... І попри мої зусилля для цього, все марно. Тож я застряг між тим, ким хочу бути, тим, ким мене хочуть бачити інші, і тим, ким я є в глибині душі.

Однак я сам сюди захотів. На початку літа, коли ми переїхали, батьки запевнили, що мені не доведеться відмовлятися від звичного життя й що я зможу залишитися в тій самій школі. Це справді було не дуже далеко, але я захотів змінити школу. Наївно думав, що завдяки цьому мені стане краще.

Рекламний буклет «Лашер Хай» розповідав казки про їхню навчальну програму, орієнтовану на мистецтво. Я подумав, що більшість людей розділятимуть мій інтерес до музики й театру, але, схоже, цього недостатньо, щоб знайти друзів. Напевно, саме з цієї причини я й обідаю в їдальні на самоті з початку навчального року. У коридорах тулюся ближче до стін, а на уроки завжди приходжу першим, бо мені більше немає чого робити. Приходячи ввечері додому, кажу мамі, що мій день пройшов чудово, бо не хочу, аби вона знову хвилювалася. Я й без того завдав їй достатньо клопоту.

Штовхаю двері зали для прослуховувань, тримаючи зошити під пахвою. Я так поспішав, що не витрачав часу, щоб скласти їх у рюкзак. Виходячи за ворота школи, намагаюся забути останню годину, але вона крутиться в голові знову й знову. Я провалив прослуховування на виставу, яка відбудеться наприкінці навчального року. Мої груди розриваються від розчарування.

Завжди мріяв грати в театрі, бо мені подобається ідея побути кимось іншим, хоча б на мить. Наодинці у своїй кімнаті часто уявляв, як декламую на сцені якийсь текст. Тож коли вдалося записатися на курс драматичного мистецтва «Лашеру», був найщасливішою людиною у світі. Точніше, до сьогодні. Кілька хвилин тому я вийшов на сцену, щоб спробувати отримати роль у п'єсі, яку зіграють наприкінці навчального року. І від самої згадки про це мені на очі навертаються сльози.

Опинившись перед глядачами, що сиділи у темряві, раптом усвідомив, що їхня увага спрямована на мене. Побачив себе їхніми очима... Своє негарно причесане волосся, акне, яким досі поцятковані мої щоки, футболку оверсайз поверх джінсів, що погано на мені сидять... Того Натанеля Адамса, якого бачать усі: дивного й непривабливого хлопця, у якого немає друзів... І мене паралізувало. Протягом кількох секунд із моїх вуст не вилетіло жодного слова. Зрештою я все-таки продекламував уривок, який підготував, але було вже запізно... Я допомагатиму із п'єсою, але за лаштунками... Бо, судячи з усього, не настільки талановитий, як думав.

Похиливши голову, уткнувшись носом у старі кросівки, із наплічником прямую до парку «Одубон». Я живу біля нього вже кілька місяців, разом із батьками та двома молодшими сестрами-близнючками. Можна додати до цього переліку мого дідуся: він настільки часто буває у нас вдома, що майже живе з нами, проте я не скаржуся. Обоюмо його...

Саме дідусеві я першому розповім про свій провал. Він зуміє знайти слова, щоб утішити мене, переконаний у цьому. Натомість батько... Не знаю, чи вистачить мені сміливості зізнатися йому одразу. Із ним мені не завжди просто...

Іду, обмірковуючи свої тривоги та складаючи подумки безліч сценаріїв. Звертаю за ріг вулиці, не зважаючи на оточення, аж раптом наштовхуюся на когось і впускаю зошити на землю.

— Ой, вибачте! — автоматично перепрошую.

Поспіхом присідаю навпочіпки, щоби зібрати речі. І ця сцена викликає навколо мене сміх. Тоді розумію: мене штовхнули навмисно, а я, наче бовдур, рефлекторно сказав: «вибачте». Не наважуючись підвести очі, збираю аркуші,

розкидані на тротуарі... Проте ще навіть не дозбиравши, бачу, що хтось б'є по них ногою. І все розлігається ще на кілька кроків далі...

— Треба було бути уважнішим, — глузує чоловічий голос наді мною.

— Так! Наступного разу дивися, куди йдеш, — додає інший.

Раптом мої повіки починають пекти, горло стискається, а в роті з'являється присмак кислої жовчі.

— Що це за старе барахло?

Досі сидючи навпочіпки, бачу пару кросівок, що наближаються до моїх речей. Там, серед підручників і розкиданих аркушів, помічаю свій Walkman. Батарейка, напевно, випала під час падіння. Але мене непокоїть інше. Незнайомець піднімає пристрій і зважає його в руці, а тоді кидає одному зі своїх друзів. Вони регочучи питають в мене, навіщо ношу із собою плеєр із дев'яностих.

Закушую губу зсередини, щоб стримати плач. Навколо мене четверо хлопців кидають мій Walkman один одному, наче м'яч. Підводжуся й намагаюся зловити його на льоту, але він приземляється в руки людини, яку я впізнаю...

Ксандер Аккерман.

Він старається не дивитися на мене, а його посмішка — лише бліда копія посмішок його приятелів. Чекаю, коли він розвернеться до мене, щоби вмовити віддати мені плеєр. Але Ксандер зосереджений на своїх друзях, які спонукають продовжувати цю жорстоку гру.

Були часи, коли його другом був я. Але вони минули... І зв'язки, які ми будемо з людьми, формуються й розпадаються.

— Ну що, Ксандере! Чого вагаєшся?..

— Я марю, чи ти морозишся?

— Він дрейфить! Тих, хто тільки-но закінчив середню школу, легко розпізнати.

Нарешті Ксандер зустрічається зі мною поглядом, і я хапаюся за цю нагоду.

— Будь ласка, віддай його мені... — кажу тихо.

Зрештою він усе-таки вирішує послухатися своїх приятелів. Як тільки Ксандер збирається кинути Walkman, якийсь предмет влучає йому просто в обличчя. Шокований, Ксандер упускає плеєр, що вдаряється об землю одночасно з неопізнаним літальним об'єктом. На мій превеликий подив, це була пачка чипсів.

— Агов, купко придурків! — горланить хтось позаду мене. — Вам більше немає чого робити?

Розвертаюся й бачу дівчину із коричневою шкірою та довгим чорнявим волоссям, у кроп-топі, джинсовій міні-спідниці й колготках у сіточку. Вона спускає величезні сонцезахисні окуляри на ніс і дивиться на моїх кривдників зі зневагою.

— Іди, їж свій рис, не біси нас, китаянко, — відказує той, що здається найстаршим у їхній банді.

— Ой-ой!.. Скотте Кейсі, як оригіально! Ніколи такого не чула. До твого відома, я камбоджійка, телепню нещасний!..

Приголомшливо зиркаючи на цю сцену, я поспіхом піднімаю свій Walkman і запихую в рюкзак разом із рештою речей. Тим часом дівчина пихато змірює поглядом цього Скотта. Хоча він і вищий за неї на голову, проте саме вона дивиться на нього зверхньо... Дівчина штовхає його. Тепер її груди навпроти його торсу, і хлопець робить крок уперед, змушуючи її задкувати.

— Не виводь мене, мініпутко. Я не в гуморі.

— Чому? Інакше що ти зробиш? — провокує його дівчина із гузливою посмішкою.

— Ти не захочеш цього знати, повір.

— Та невже?

Дівчина заціджує йому коліном між ніг раніше, ніж він встигає відповісти. У стані шоку Скотт згинається навпіл, а його приятелі підступають до неї. Потім усе відбувається надто швидко. Я роблю крок у їхньому напрямку, не дуже розуміючи, яка з мене буде користь, але з рішучим наміром зробити все можливе, щоб допомогти моїй захисниці... Проте вона не дає мені на це часу: розвертається й хапає за руку.

Дівчина тягне мене, змушуючи бігти за нею. Я корюся, не роздумуючи, забравши із собою наполовину розстібнутий рюкзак. Позаду чую, що за нами женуться наші нападники. Не заморочуюся тим, щоб озирнутися й перевірити, чи Ксандер теж намагається помститися мені за свого друга. Не дивлячись перебігаємо дорогу, і я ледь не спіткаюсь, але дівчина не дає мені зупинитися. Коли добігаємо до супермаркету навпроти, із нього виходять двоє хлопців: один — темношкірий зі стрижкою афро, другий — шатен із бічним проділом. Вони отетеріло дивляться на нас, тримаючи в руках чипси та содову.

— Кенно? — питає один, бачачи, як ми чимдуж біжимо до них.

Ми ледь не врізаємося в цих хлопців, але дівчина маневрує, тягнувши мене за собою. Пробігаючи повз двох підлітків, вона просто верещить:

— КУРТЕ! ДЖЕГЕРЕ! БІЖІ-І-І-І-ТЬ!

І, навіть не ставлячи запитань, вони тікають разом із нами.

Розділ 2

Ніч вібрує в ритмі басів.

Біля ганку гуртожитку розмовляють, сміються й танцюють сп'янілі студенти. Газон всіяний червоними пластиковими стаканчиками й порожніми пляшками з-під пива. Музика настільки гучна, що виривається крізь зачинені вікна та шириться вулицею щоразу, коли хтось відчиняє двері, щоби вийти. В середині, мабуть, взагалі апокаліпсис, однак я не шкодую, що прийшов сюди з Кенною.

Вона йде попереду, вітається з незнайомцями, які дишають свіжим повітрям надворі, і впевнено заходить у середину. Наче її запрошено. Наче ми теж студенти. Я слідую за нею. Ніхто нас не зупиняє й не ставить жодного запитання. Проте до університету нам ще далеко. Зараз кінець серпня, і через тиждень ми офіційно будемо в останньому класі старшої школи.

Кенна озирається через плече, аби побачити, чи я досі позаду неї. Тягне мене за собою через вітальню, розштовхуючи ліктями ошалілих гостей вечірки. Так ми прослизимо на кухню, де вона наливає дві склянки горілки з гренадином. Кенна одразу вихиляє свою склянку, водночас як я поцмулюю зі своєї, радіючи, що вона додала більше сиропу. Я далеко не затятий питець. Кенна любить заборонене, їй подобається досліджувати ліміти свого тіла. Я теж не проти повеселитися, однак, на відміну від неї, не люблю втрачати контроль.